

Chương 180: Học Kỳ II Năm Nhất Bắt Đầu

(Số từ: 2955)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:19 PM 11/04/2023

Nếu tôi không đánh bại anh ta, Liana sẽ ghét Heinrich hơn rất nhiều. Không cần phải nói, anh ấy sẽ còn có ác cảm sâu sắc hơn với tôi. Sau khi đánh bại anh ta, lẽ ra cuối cùng tôi cũng có thể nghỉ ngơi, nhưng chúng tôi sẽ sớm quay trở lại cuộc sống của mình ở Temple.

Rốt cuộc thì tôi đã không ghé qua quán rượu của Airi ở Rajak. Họ dường như vẫn làm tốt mà không cần sự can thiệp của tôi, và tôi thực sự không muốn để lại bất kỳ manh mối nào bằng cách đột ngột ghé thăm nơi mà tôi cho là không có liên quan gì.

Sau khi nghỉ ngơi tại biệt thự của Liana cho đến Chủ nhật, chúng tôi trở lại Temple.

“Vui lắm phải không?”

“Đúng vậy.”

Adelia kể lại rằng cô đã có khá nhiều kỷ niệm thú vị khi chơi đùa trong dinh thự, Harriet mỉm cười và gật đầu. Tuy nhiên, cô ấy có vẻ hơi suy sụp.

Tất cả chúng tôi, những người đã từng ở biệt thự của Liana cùng nhau trở về Temple.

Tất nhiên, ngoài chúng tôi, hầu hết mọi người đã trở lại Temple, vì kỳ nghỉ của chúng tôi đã kết thúc.

“Haizz... Mặc dù tôi cảm thấy như vẫn chưa chơi đủ, nhưng nó đã kết thúc rồi...”

Điều đầu tiên tôi có thể thấy là Kono Lint đang lang thang ở sảnh ký túc xá của Class A.

Ba anh em ngốc đã đoàn tụ rồi.

“Nhân tiện, Erich, cậu ... Cậu đã thay đổi khá nhiều.”

"Ồ. Thật sao?"

Cayer nhìn Erich de Lafaeri, người sau đó nhếch mép cười.

“Tôi đã tập thể dục một chút trong kỳ nghỉ.”

Anh ấy giả vờ như thể những gì anh ấy làm không phải là vấn đề gì to tát và hơi uốn cong cánh tay như muốn nói điều gì đó như: “Mặc dù tôi không phải loại người đó, nhưng tôi thực sự đã làm việc trong kỳ nghỉ, cậu biết không?”

"Tôi mệt. Tôi sẽ đi nghỉ ngơi. Tất cả các cậu cũng nên như vậy."

Liana nói rằng cô ấy mệt và về phòng nghỉ ngơi. Mặc dù cô ấy đã chơi đùa trong suốt kỳ nghỉ, nhưng cô ấy đã kiệt sức sau hành trình trở về, vì

vậy cô ấy ngay lập tức đi vào phòng của mình, nói rằng chúng tôi cũng nên đi nghỉ ngơi.

"Làm tốt lắm."

"...Huh?Ồ thật tuyệt vời."

Như thể vô tình, Heinrich để lại cho chúng tôi những lời này khi anh ấy cũng đi về phòng riêng của mình.

Ở một mức độ nào đó, có cảm giác như mâu thuẫn giữa chúng tôi đã được giải quyết một cách tinh vi.

"Chào. Đó là Reinhardt."

Và Erich de Lafaeri, một trong ba anh em ngốc nghếch, thấy chúng tôi quay lại, nhìn tôi và vẫy tay chào.

Cái gì? Tại sao anh ấy lại làm những việc mà anh ấy chưa từng làm trước đây?

"À, vâng."

"Có khỏe không?"

"Tạm tạm."

"Chuyến thăm của cậu đến Darklands thế nào?"

Tại sao tên khốn đó lại giả vờ rằng chúng ta là bạn bè?

"Không có gì nhiều đâu."

"À... Cái gì?"

Nghe những lời của tôi, một nụ cười kỳ lạ nở trên khuôn mặt anh ta. Tôi phần nào biết sự tự tin của anh chàng đó đến từ đâu.

‘Erich có nghĩ rằng bản thân chấp nhận tôi vì đã làm việc hơi nhiều trong kỳ nghỉ không?’

Tôi nghĩ rằng tôi đã hoàn thành việc kiểm soát những kẻ đó, nhưng tôi đoán là không.

Heinrich không phải là người duy nhất.

—Đó là học kỳ thứ hai.

Có vẻ như tôi sẽ phải quay lại lần thứ hai với những kẻ ngốc đột nhiên có được sự tự tin không cần thiết.

Những kẻ thua cuộc đó cứ cố gắng đến với tôi vì một số lý do.

Đó có phải là số phận của một nhân vật phản diện hay cái gì đó?

* * *

Ellen dường như đã được chữa khỏi những cơn ác mộng của mình. Và vì tôi đã nói rằng chúng tôi sẽ chỉ ngủ chung giường trong kỳ nghỉ, nên tôi sẽ đuổi cô ấy ra khỏi phòng ngay cả khi cô ấy bước vào.

Cuối cùng, kỳ nghỉ của chúng tôi kết thúc nhanh như khi chúng bắt đầu.

Học kỳ thứ hai của năm nhất của chúng tôi đã bắt đầu. Có một số thứ đã thay đổi nhưng cũng có một số thứ vẫn như cũ.

Ví dụ, buổi tập luyện sáng sớm của tôi với Adriana.

"Này Kouhai! Lâu rồi không gặp!"

"Vâng. Cô nói đúng."

"Tôi đã rất lo lắng cho cậu! Tôi rất vui vì cậu không sao!"

Adriana chân thành chúc mừng tôi đã trở về an toàn, chúc phúc cho tôi với vẻ mặt rất rạng rỡ. Khi cô ấy hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra ở Darklands, tôi đã cho cô ấy một câu trả lời thích đáng. Tôi đã nói với một số bạn cùng lớp, nhưng cuối cùng, tôi vẫn quyết định rằng đó không phải là điều tôi nên khoe khoang.

Tất nhiên, tôi cũng gặp những người khác mà tôi thấy lúc bình minh: Ludwig, Ellen, Scarlett và Charlotte.

Mọi người chào tôi đơn giản khi họ đi ngang qua. Charlotte nhìn tôi và nở một nụ cười kỳ lạ như thể cô ấy đã biết mọi chuyện đã xảy ra.

"Reinhardt! Lâu rồi không gặp!"

"Ồ thật tuyệt vời."

Ludwig có lẽ đã trải qua khóa huấn luyện kiểm lâm trong kỳ nghỉ của mình. Tính cách của anh ấy vẫn vậy, nhưng tôi cảm thấy như có điều gì đó đã thay

đổi về anh ấy, ngay cả khi anh ấy giả vờ như trước. Người ta có thể nói rằng một số phần ngu ngốc của anh ấy đã biến mất.

“Nó không nguy hiểm chứ?”

“Nó vẫn ổn.”

“Đó là một cứu trợ.”

Dường như mọi người gần như bắt buộc phải hỏi tôi và Ellen về tình hình ở Darklands ngay khi họ nhìn thấy chúng tôi. Đó mới là điều đáng ngạc nhiên.

Tôi chào những người đã lâu không gặp và cuối cùng rời ký túc xá cùng Adriana.

“Cô đã làm gì trong kỳ nghỉ?”

“Có thể nói, tôi đã rèn luyện đức tin của mình. Tôi đã làm một số công việc tình nguyện và cầu nguyện. Tôi đã có một thời gian tốt đẹp.”

Có vẻ như Adriana rất thích kỳ nghỉ của mình. Cô ấy có được sự hài lòng từ việc giúp đỡ người khác. Có những lúc tôi cảm thấy vô cùng nỗ lực phục cô ấy vì cô ấy khác hẳn tôi.

“Oa, Kouhai, cậu thay đổi nhiều lắm. Chà, dù sao thì cậu cũng đã có một tháng nghỉ phép mà.”

“Cô đang chạm vào tôi ở đâu thế hả!”

Tôi cảm thấy hơi xấu hổ khi Adriana tình cờ chạm vào cánh tay của tôi. Có vẻ như sự cải thiện sức

mạnh của tôi có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

“Ô-ồ? Đó là... À. ừm. Xin lỗi.”

Mặt Adriana hơi đỏ lên khi thấy tôi bối rối và cô ấy xin lỗi. Lần đầu tiên trong một tháng, chúng tôi đã trải qua khóa huấn luyện vào sáng sớm.

“Wow, cậu đã trưởng thành rất nhiều. Cậu có giữ nó trong thời gian rảnh rỗi trong các kỳ nghỉ không? Tôi không thể làm điều đó.”

Tất nhiên, đã lâu rồi tôi mới tập luyện với Adriana, vì vậy tôi đã tập luyện với Ellen trong thời gian đó. Tất nhiên, tôi không làm gì khác ngoài chơi trong tuần cuối cùng của kỳ nghỉ.

Nhưng tôi vẫn không thể theo kịp Adriana trong buổi tập của chúng tôi, vì vậy tôi đã hoàn toàn kiệt sức về cuối.

“Ha ha... Ha a...”

“Phew... cậu thực sự đã làm việc chăm chỉ. Tôi sẽ thừa nhận điều đó.”

Tất nhiên, việc cô ấy khỏe hơn tôi rất nhiều là điều đương nhiên nên Adriana không tiếc lời khen ngợi.

Tôi không thể bầu bạn với Adriana cho đến khi thể lực của cô ấy cạn kiệt, nhưng ít nhất thì cô ấy cũng hơi kiệt sức khi tôi bỏ học. Sau buổi tập

luyện buổi sáng, chúng tôi ngồi trên một chiếc ghế dài để nghỉ ngơi một chút.

“Phù... Thật tuyệt khi được tập thể dục trở lại sau một thời gian dài như vậy.”

Cô ấy có vẻ cảm thấy dễ chịu sau khi tập thể dục, nhưng mặc dù tôi vẫn tiếp tục tập luyện, nhưng tôi không nghĩ mình đã từng cảm thấy như vậy trước đây.

"Bạn đã nghỉ ngơi từ đó cho đến bây giờ?"

“Ừ, tôi bận.”

Cầu nguyện và tình nguyện, dường như Adriana không có bất kỳ khoảng thời gian nào để tập thể dục giữa hai việc đó. Adriana sau đó gật đầu và lắc bảm điều gì đó.

“...Thật ra thì cũng hơi khó đấy.”

“...Ý cô là gì, 'thật khó khăn'?”

“Chà... tôi cảm thấy hơi lạc lõng. Một cái gì đó như thế.”

Có trường hợp của Olivia Lanze và cả sự thất vọng mà cô ấy cảm thấy đối với Hiệp sĩ Templar. Adriana dường như đang đau đầu không biết có nên tiếp tục tin vào đức tin của mình hay không.

Vì vậy, có vẻ như Adriana đã có rất nhiều lo lắng ám ảnh cô ấy trong kỳ nghỉ.

“Tuy nhiên, tôi thậm chí không thể biết liệu mối quan tâm của tôi thực sự là về đức tin hay từ bỏ nó... Tôi không thể dễ dàng đưa ra quyết định.”

Cô không biết mình đang suy ngẫm về đức tin của mình hay đang nghĩ đến việc từ bỏ nó.

Tôi không thể nói rằng tôi biết ý của Adriana khi nói điều đó.

“Tôi nghĩ bây giờ tôi đã biết.”

Adriana nhìn tôi và mỉm cười.

“Vì vậy, tôi sẽ không từ bỏ nó.”

Cô suy nghĩ về nó và đi đến quyết định. Tôi không thể đồng cảm với nỗi đau đớn của Adriana, nhưng có vẻ như cuối cùng cô ấy đã quyết định không từ bỏ đức tin của mình.

Tuy nhiên, tôi thực sự không biết phải làm gì với giải pháp đó.

Dù sao đi nữa, có vẻ như Adriana đã tìm ra câu trả lời cho những lo lắng đã ám ảnh cô trong suốt kỳ nghỉ.

* * *

Tôi tin rằng cô ấy có một số suy nghĩ phức tạp về mọi thứ, nhưng cô ấy không nói chi tiết về nó, và tôi thực sự không biết phải nói gì với điều đó.

Thật sáng khoái khi bước vào lớp học của chúng tôi sau một thời gian dài như vậy. Trong kỳ nghỉ của mình, tôi đã gặp các cô gái và Heinrich, nhưng

tôi đã không gặp Bertus, Cliffman và ba anh em ngốc trong một thời gian khá lâu. Tất nhiên, tôi đã nhìn thấy ba anh em ngốc đi ngang qua vào ngày hôm trước.

“Đã lâu không gặp, Reinhardt.”

Cliffman vẫn chào tôi khá lúng túng, mặc dù với thái độ thân thiện, tôi gật đầu chào.

“À, vâng. Cậu có khỏe không?”

“Khỏe. Đúng rồi... Ở Darklands thế nào?”

“Thì-vậy, không có gì thực sự xảy ra cả.”

Tôi trả lời câu hỏi của những người khác như thường lệ, nhưng khi tôi làm thế, tôi nghe thấy tiếng cười từ phía sau.

-Pfft.

-Pfffffft.

-Thế tại sao cậu ấy lại đến đó?

Ba anh em ngốc nghếch đó.

Họ đang cười nhạo tôi. Heinrich dường như cũng có cùng quan điểm. Họ coi tôi như một kẻ mạo danh nào đó đã kiếm được rất nhiều tiền khi đến Darklands và trở về mà không có gì để trưng bày.

'Tại sao họ lại tự cắt vào thịt của mình? Có phải bây giờ họ bắt đầu ngứa khắp người khi một học kỳ mới bắt đầu? Họ có muốn tôi đánh họ lần nữa không?'

“Reinhardt.”

“Cũng lâu rồi.”

Tôi đã không thực sự nói chuyện với Bertus về những gì đã xảy ra. Anh chỉ cười nhẹ với những người phía sau tôi có vẻ coi thường tôi.

"Cậu đã làm rất tốt."

Có vẻ như anh ấy đã biết những gì tôi và Ellen đã trải qua trong kỳ nghỉ. Tôi thực sự không thể giấu anh ấy bất cứ điều gì, vì vậy nói bất cứ điều gì sẽ là vô nghĩa, vì vậy tôi chỉ nhún vai.

*Mở cửa

"Ngồi xuống."

Sau đó, ông Epinhauser bước vào lớp học.

“Hôm nay sẽ đánh dấu sự bắt đầu của học kỳ thứ hai. Điểm đầu tiên trong chương trình nghị sự là đăng ký các khóa học của các bạn. Hãy gửi đơn đăng ký của mình trước ngày hôm nay.”

Một số người trong chúng tôi đã làm như vậy, nhưng tôi thì chưa, vì vậy tôi phải điền vào mẫu đơn đăng ký khóa học của mình trước ngày hôm đó.

Ông Epinhauser, như mọi khi, chỉ truyền đạt những gì ông ấy phải truyền đạt mà không cần bất kỳ lời hoa mỹ nào.

“Ngoại trừ kỳ thi giữa kỳ và kỳ thi cuối kỳ, còn có hai sự kiện lớn khác trong học kỳ hai của các bạn: nhiệm vụ nhóm và lễ hội. Lịch trình chi tiết sẽ

được thông báo sau. Và trong lớp học đầu tiên của các bạn ngày hôm nay, sẽ có một cuộc kiểm tra thể chất.”

Ông ấy giống như một cỗ máy được bôi dầu tốt, vì vậy ông ấy không hỏi chúng tôi dạo này thế nào hay điều gì tương tự.

Tôi nghĩ rằng ông ấy đã truyền đạt xong thông điệp của mình, nhưng sau đó ông Epinhauser rút một thứ gì đó ra khỏi túi.

“Số 2 và Số 11, ID mạo hiểm giả mới của cả hai đã đến từ Hiệp hội mạo hiểm giả.”

ID mới.

Chỉ sau đó tôi mới nhớ rằng họ đã nói với chúng tôi rằng họ sẽ nâng cấp thứ hạng mạo hiểm giả của tôi và Ellen khi chúng tôi rời Hội mạo hiểm giả. Các thẻ mới đã được gửi đến Temple. Mọi người đều bối rối khi cuộc nói chuyện hướng đến Hội mạo hiểm giả.

—Ngoại trừ những người biết chuyện gì đã xảy ra. Ông Epinhauser chỉ nhìn vào những tấm thẻ ID rồi lần lượt đưa cho tôi và Ellen.

“Họ đã được nâng cấp từ Rank F lên Rank B. Điều đó khá bất thường. Điều này chỉ cho thấy mức độ nghiêm trọng của vấn đề mà hai bạn đã giải quyết. Cả hai có thể cảm thấy tự hào về bản thân mình.”

Ông Epinhauser thậm chí còn nhẹ nhàng vỗ vai Ellen và tôi, một điều hiếm thấy. Ông ấy không phải là người chỉ làm những việc như vậy, vì vậy mọi người bao gồm cả tôi đều tròn mắt ngạc nhiên.

Ông ấy cũng hỏi liệu chúng tôi có muốn trải qua điều trị tâm lý vì những gì chúng tôi đã trải qua hay không—ông ấy nghĩ rằng chúng tôi có thể phải chịu đựng cảm giác tội lỗi và tổn thương nặng nề. Đó cũng là lý do tại sao ông ấy cố gắng an ủi chúng tôi theo một cách khá bất thường—phòng trường hợp chúng tôi vẫn còn đau khổ vì những gì mình đã làm.

‘Có thể tự hào về hành động của mình, đừng cảm thấy xấu hổ’

“Phần thưởng bổ sung của cả hai cũng đã đến: một trăm đồng vàng mỗi người.”

Một sự gia tăng bất thường trong thứ hạng từ Rank F đến Rank B.

Hơn nữa, 100 đồng vàng bổ sung cho mỗi chúng tôi.

Mọi người dường như còn ngạc nhiên hơn, ngoại trừ những người trong cuộc. Tôi đã nói với mọi người rằng không có chuyện gì xảy ra, nhưng vì lý do nào đó, thứ hạng mạo hiểm giả của chúng tôi đã tăng lên đáng kể.

Có một phần thưởng vật chất là tốt.

—Một lượng lớn 100 đồng tiền vàng như một phần thưởng bổ sung.

Đó là thù lao của chúng tôi cho việc tiêu diệt bọn cướp ở Klitz Point và giải quyết vụ án thanh kiếm bị nguyên rửa đó.

Lúc đó mọi người lẽ ra phải nhận ra rằng tôi đã nói dối khi nói rằng không có chuyện gì xảy ra và chúng tôi thực sự đã giải quyết được một tình huống khá bất thường.

Heinrich và đặc biệt là ba anh em ngốc vô cùng ngạc nhiên. Họ đã coi thường tôi như một kẻ chỉ biết nói và chỉ biết làm việc lung tung, nhưng nhìn mọi thứ đã diễn ra như thế nào, điều đó hoàn toàn không phải vậy.

Có vẻ như tôi không thực sự phải làm bản tay mình nữa.

Họ sẽ tự đun sôi.

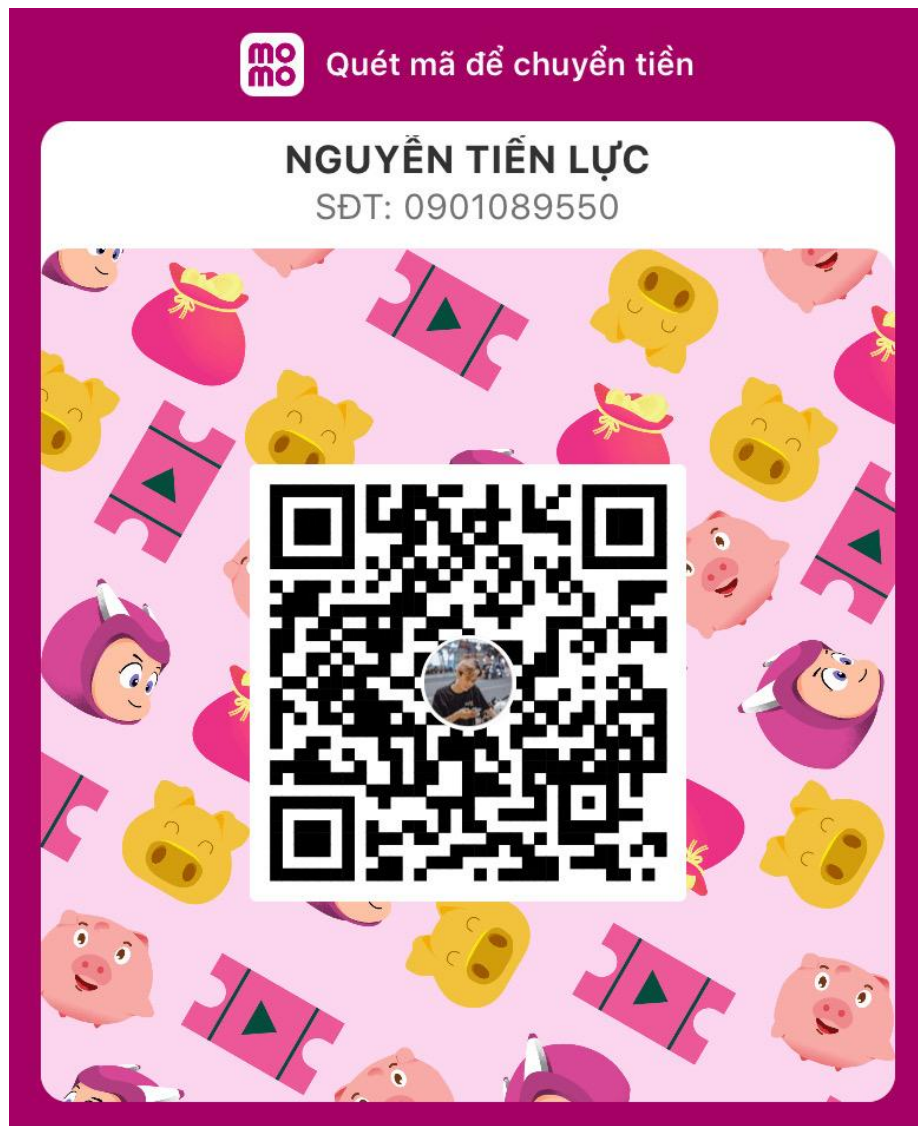
“Và tôi có vài điều muốn nói với cậu về món đồ mà cậu đã tìm được. Vì vậy, xin hãy đến phòng riêng của tôi cùng với Số hai.”

Còn một điều nữa...

—Thanh kiếm bị nguyên rửa.

Có vẻ như ông ấy cũng có điều gì đó muốn nói với chúng tôi về món đồ đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading